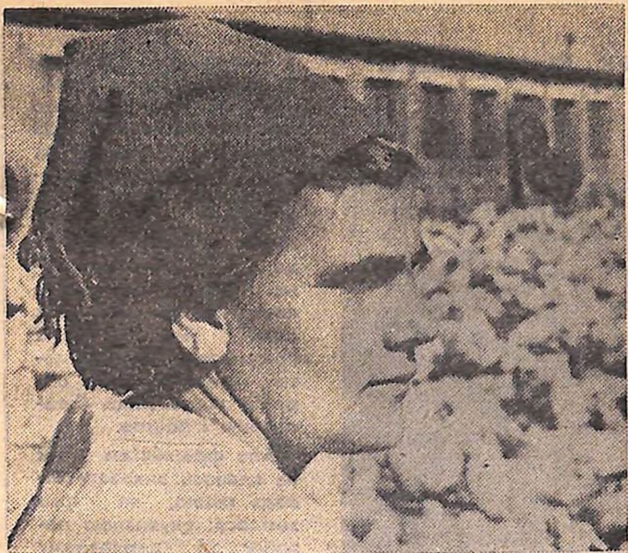

Пам'яті
ударну
працю
творчість
пошук

На рубіж за 3000

Першість у змаганні серед доярок колгоспу імені Мічуріна утримує молода доярка Любова Бібікова. На початок листопада від кожної закріпленої корови вона мала по 2671 кілограму молока. Особистий план року дівчина виконала повністю і до 50-річчя СРСР дасть державі надпланову продукцію.

На зборах тваринників по обговоренню Постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС, які відбулися днями, Люба взяла підвищене соціалістичне зобов'язання на перше півріччя 1973 року. За шість місяців вона дала слово надіти по 1521 кілограму молока від кожної закріпленої корови. Це на 142 кілограми більше, ніж за цей же період нинішнього року.

Ініціативу молоді доярки підтримали ветерани ферми Ярина Вірвокіна, Євдокія Бутковська та інші їх товариші по роботі.

А. КУШНІР.

Кіровоградський район.

Рік видання XIII
№ 141 (1621)

СЬОГОДНІШНЬОГО
ВІПUSKU

25

ЛИСТОПАДА
1972 р.

Ціна 2 коп.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ВКЛЮЧИВШИСЬ У ВСЕСОЮЗНЕ СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ТВАРИННИЦЬКИХ ФЕРМ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ ВИРОБНИЦТВА І ЗАГОТІВЕЛЬ ПРОДУКТІВ ТВАРИННИЦТВА В ЗИМОВИЙ ПЕРІОД, ЮНАКИ ТА ДІВЧАТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ВИРІШИЛИ ДОБИТИСЯ ВИСОКИХ ПОКАЗНИКІВ У ВИКОНАННІ ГОСПОДАРСЬКИХ ПЛАНІВ І ЗАВДАНЬ. КОМСОМОЛЬЦІ ТА МОЛОДЬ БЕРУТЬ НА СЕБЕ ТУРБОТУ ПРО СИТУАЦІЮ І ТЕПЛУ ЗИМІВЛЮ ГРОМАДСЬКОЇ ХУДОБИ. ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ФЕРМ ТЕПЕР В ДІЯЛЬНОСТІ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ КОЛГОСПІВ І РАДГОСПІВ Є ПЕРШОЧЕРГОВИМ ПИТАННЯМ.

У ВІДПОВІДЬ — ВИСОКІ

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

З непоганими результатами ми закінчуємо сільськогосподарський рік. На 15 листопада річний план здачі державі молока виконали на 83 проценти, від кожної фуражної корови в середньому вже надійшло близько 2,5 тисячі кілограмів молока.

Але треба було б побувати у нас на зборах, де ми обговорювали Постанову «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників тваринництва». Секретар партійної організації П. С. Скрипник, проінформовавши про документ ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС, сказав, що в колгоспі створена хороша кормова база, налагоджена племінна справа, а ось вихід поголів'я поки що малий.

— Є всі умови, щоб збільшити надій, — сказала від імені своїх товаришів група комсомольсько-молодіжного колективу ферми Марія Моспанюк. — Особисто я на 1973 рік беру зобов'язання надіти по три тисячі сто п'ятдесят кілограмів молока від кожної корови.

Л. ГОРБАТЕНКО,
заступник секретаря комсомольської організації колгоспу «Більшовик»,
зоотехнік.
Маловишківський район.

З відділку Сагайдацької заготконсервної фабрики Устимівського району щодня відправляється по 10—12 тонн качинового м'яса. Щоб потік цей не спинився, турбується вже чотирнадцятий рік пташниця Параска Гаврилюк. Вона доглядає 14 тисяч каченят і добивається щодобового приросту кожної голви по 37 грамів при зобов'язанні 32.

Парасковія Гаврилюк — ударник комуністичної праці, член комсомольсько-молодіжної бригади.

ФОТОАМАТОРИ — ЮВІЛЕЮ

Вчора в приміщенні фойє обласної філармонії відкрилась фотовиставка, на якій експонувалось близько двохсот п'ятдесяти робіт фотоаматорів з різних районів області.

Автори фотознімків — люди різних професій — колгоспники, залізничники, вчителі, лікарі. Різноманітна і тематика робіт — щасливе життя радянських людей у сім'ї

братніх народів Союзу РСР: виробництво, відпочинок, спорт. У творах бачимо відображення чарівних куточків нашої землі. Свої творчі знахідки фотоаматори присвятили 50-річчю ювілею Радянського Союзу.

Виставку відкрила заступник голови обласного виконкому Є. М. Чабаненко. Парші відвідувачі ознайомились з експозицією.

В НОВІЙ СИТУАЦІЇ

ПОРУЧ було два колгоспи: в селі Копанки — імені Шевченка і в селі Ленінці — імені Дзержинського. Поруч були і дві колгоспні комсомольські організації, окремо жили кожні. Що робилось в одній — якось обходило сусідів — навпаки, хоч між селами вже й кордони загубились, хоч і землі обох господарств впритул межують. Від якого часу так повелось, не пам'ятали, з цим просто звиклись. Ось хіба що заздрили копанчанські хлопці і дівчата своїм ровесникам-сусідам: у тих і збори комсомольські серйозні питання розглядають, і вечори відпочинку цікаві, і спортивні секції діють... Словом позаздрити є чому.

Та настав один день і в усталені стосунки сусідів прийшли зміни. В січні обидва колгоспи об'єднались. Відповідно адміністративним поправкам треба було з'єднати і дві комсомольські організації. Захід, сучасні організаційний — скликати збори і прийняти рішення про створення однієї комсомольської організації — провели не відкладаючи. З березня вся документація нової первинної вже оформлялась на комсомольську організацію колгоспу імені Шевченка. Секретарем обрали тоді Ростислава Литвинчука, колишнього секретаря комсомольської організації колишнього колгоспу імені Дзержинського, обрали новий комітет. І тут, як тільки змінилась структура первинної, всім якось одразу кинулись у вічі контрасти внутрішньої роботи, які раніше не ціпляли уваги.

У відділку № 1 справи йшли аби-як. — На полі ні за ким не вженешся, а в клуб прийдеш, від нудьги дітись нікуди, — скаржилася Валентина Ніколенко, активна учасниця художньої самодіяльності. Валентина була права. Головний бухгалтер колгоспу Микола Петрович Малицький розповів мені про деякі результати цього хліборобського року. На 410-гектарному лані виростили по 270 центнерів цукрових буряків. Наперекір поганим умовам непогоди зібрали врожай зернових — по 28,5 центнерів, а озимої пшениці — по 31,7. Ферми підійшли до двохтисячного рубежу надій молока. Ото ж і виходило, працювати вміють, а відпочивати — як прийдеться. Секретар відділкової комсомольської організації Володимир Швєць весь час в роз'їздах, бо механіком трактора. За рік всією скликали троє зборів і шість засідань комітету. Завідуючий сільським клубом в селі Копанках Анатолій Будько, не відчувачи ніякого контролю, в повному розумінні завадив роботу гуртків.

На звітно-виборчих зборах без будь-яких скидок критикували інертність і відділкового комітету, і завідуючого клубом. Валя Ніколенко тут же поділилась своїми думками, яким вона хоче бачити клуб села. Незвичайна ситуація склалась в первинній нового колгоспу. Три відділкових комсомольських організацій: в одній справі йдуть краще, в іншій навіть і задовільно не назовеш. Тому всю роботу комітет за звітний період спрямовував так, щоб контрасти залишились найменше. Цю проблему буде вирішувати і далі комітет на чолі з вдумчим обраним секретарем комсомольської організації Ростиславом Литвинчуком.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Маловишківський район.

**ІДУТЬ
ЗВІТИ
І ВИБОРИ**

Та чи не найбільше хвилював всіх тоді на зборах виступ тракториста Валерія Козаченка. В тракторній бригаді, № 3, де він працює, є комсомольсько-молодіжний колектив. В основному механізаторами тут хлопці призовного віку.

— Чотирьох членів колективу провели на службу в армію, — розповів Валерій. — Що ж виходить — розпався колектив?.. Ми просимо бригадира і правління колгоспу прислати нам поповнення.

— Буде вам таке поповнення, — пообіцяв голова колгоспу Микола Сергійович Лозенко. — Побільше б колективів, як ваш, ми тільки вдячні будемо.

Незвичайна ситуація склалась в первинній нового колгоспу. Три відділкових комсомольських організацій: в одній справі йдуть краще, в іншій навіть і задовільно не назовеш. Тому всю роботу комітет за звітний період спрямовував так, щоб контрасти залишились найменше. Цю проблему буде вирішувати і далі комітет на чолі з вдумчим обраним секретарем комсомольської організації Ростиславом Литвинчуком.

ЮВІЛЕЄВІ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

21 листопада в Києві відкрилась всесоюзна наукова конференція «Утворення СРСР — торжество ленінської національної політики», присвячена п'ятдесятиріччю ювілею Радянського Союзу. На конференцію, яку проводять Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти СРСР, Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти УРСР, Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка і товариство «Знання» УРСР, запрошені члени усіх союзних республік, делегати перших з'їздів Рад, представники наукової громадськості братніх соціалістичних країн.

Конференцію відкрив міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР В. П. Єсютін. На пленарному засіданні учасники конференції заслухали ряд доповідей. Член Політбюро ЦК КП України, заступник Голови Президії Верховної Ради СРСР, Голова Президії Верховної Ради УРСР І. С. Грушецький виступив з доповіддю «Утворення СРСР — живе уособлення принципів пролетарського інтернаціоналізму».

У роботі конференції бере участь кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК КП України В. Ю. Маланчук.

(РАТАУ).

ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ РЯДІВ

ПЛЕНУМ МАЛОВИШКІВСЬКОГО РАЙКОМУ ЛКСМУ

Відбувся пленум Маловишківського райкому комсомолу. Пленум розглянув питання: «Про зведення комітетів комсомолу по дальшому поліпшенню внутрішньої роботи в комсомольських організаціях району в світлі рішень VIII пленуму ЦК ЛКСМ України». З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу А. Федай. В розглянутому питанні пленум прийняв відповідне рішення.

Пленум розглянув організаційне питання. Пленум звільнив від обов'язків завідуючого відділом комсомольських організацій В. Поліщука в зв'язку з переходом його на іншу роботу. Завідуючим відділом комсомольських організацій обрано Боська Василя Васильовича.

В роботі пленуму взяв участь і виступив першим секретарем Маловишківського РК КП України, Герой Соціалістичної Праці В. В. Гуля, а також взяли участь другий секретар М. Є. Терещенко та секретар райкому Г. Г. Кужимова.

Вони очолюють
первинні

ТАК, ВІН—
ПРИЧЕТНИЙ...

ВАСИЛЬ виклав книжки на стіл.

Мати, Марія Лазарівна, осміхалася чоловікові і невістці. В її погляді світлились гордість і радість за сина, а очі неначе промовляли: «Чи не права я була, коли говорила, що й з Полтави повну валізку книжок привезе?»

Та син не забув і про подарунки. Надіслав усіх: і батька з матір'ю, і дружину, і молодшу сестру. Невеличку книжечку тримав цимов якусь дорожодінність.

— За цю твину, — показував дружині, — тут — про нові культури.

А другого дня вже на засіданні правління колгоспу міркував: «У господарстві зараз шість тисяч євнерів. Корінь, разом з молодіжком — понад тисяча голів. Корів з кожним днем треба все більше і більше. Добре було б виправувати катран, борщівник, озимий ріпак. Ці культури дають до півтора тисяч центнерів зеленої маси з гектара. Звичайно, спочатку засіємо експериментальну ділячку...». І Василь поринув у цифри, припущення. Показував складені схеми, графіки. Доводив, чому саме на цих ділянках радить проводити експерименти.

— Що конкретно пропонуєш? — почув дас питання.

— Спочатку — дістати насіння цих культур.

— Тобі це й доручимо, — запропонував секретар партійної організації господарства Олександр Ілліч Синенко.

Хіто не заперечував. Знали: за що візьмуться — доведе до кінця.

ПОЛЕ. З дитинства полюбив воно Василя свіжістю ранкових рос, духмяними пахощами трав, зеленню гаїв, перелісків. Не уявив своєї майбутньої роботи поза полем. Воно так знайоме і агічне, привітне і зрозуміле. Та спочатку життя складалося не так, як мріяв.

Втрюх, разом із товаришами-однокурсниками Леонідом Шрамком та Володимиром Маринцем, готувались поступити до сільськогосподарського інституту. Та в десятому класі Василь захворів і відстав від хлопців. До Дніпропетровська поїхав сам, без друзів. Екзаменів склав, але конкурсу не витримав. Рік працював електриком. Але ж не відчував радості в праці. Ного кликало поле. Коли винядала можливість, завжди напрошувався

посихати з головним агрономом. Про що не знав — розпитував, багате в чому і сам розумівся. Мабуть, відчув що юнацьку закоханість у землю, хліборобську справу Кузьма Якович. Можливо, то й його рекомендація. Василь не знав. Але коли викликали до контори і запропонували їхати вчінися, згодився з радістю. Додому летів, мов на крилах, несучи радісну звістку.

— Тату, направляють вчінися на агронома. У Білоцерківський сільськогосподарський...

ЯК ПРИЗДИВ на канікули, відразу ж поспішав до свого вчителя. Намагався допомогти йому, в чому міг. Не цурався ніяких робіт — силсував, вантажив зелену масу, оран. Те, що вивчав у інституті, намагався перевірити на практиці. Ось, здається, добре знає як відрегулювати сіялку, встановити норму висіву. Так ні ж. Спробував відрегулювати механізм засівальця — не виходить.

— У тисковій справі, — радив Кузьма Якович.

Як і завжди, не давав прямої відповіді, мовчав, дбав до всього своїм розумом.

ЧОТИРИ осені набиралася отих премудростей. Але ось і дивом на руках.

— Мене викликають, — зустріла його агроном Кузьма Якович. — Сьогодні — проконтролюй ячмінні і овес на схемі.

І потекли трудові дні. Прекрасні, повні напруги дні. Перепробував довелось немало. Земля віддавала прижаєм. По 32 центнери озимого пшениці видав кожен гектар. Таких тут врожаїв ще не пам'ятали.

Відчув свої сили молодий агроном-наслідок: потрібна його праця людям. І ще енергійніше брався за роботу. Почував відповідальність за все. І виконував не лише свої службові обов'язки, намагався стати в пригоді, де тільки міг. Он які, наприклад, чудові нові кормові культури виконав на дослідних ділянках. Вже й насіння зібрав. Під посів деяких із цих культур у наступному році вже й ділянки підготовлено.

— Так, він причетний до всього, що відбувається у житті колгоспу, — характеризує роботу Василя Бугенка секретар партійної організації колгоспу О. І. Синенко. — Здібний, серйозний. Пропагандист. Постійно підвищує свій фаховий рівень. Вміння, як спеціаліст. Вже сьогодні в господарстві дев'яносто гектарів і сім десятків відсотків посівного матеріалу першого класу.

Василь Бугенко — член бюро райкому комсомолу. Ного портрет на районній Дошці пошани.

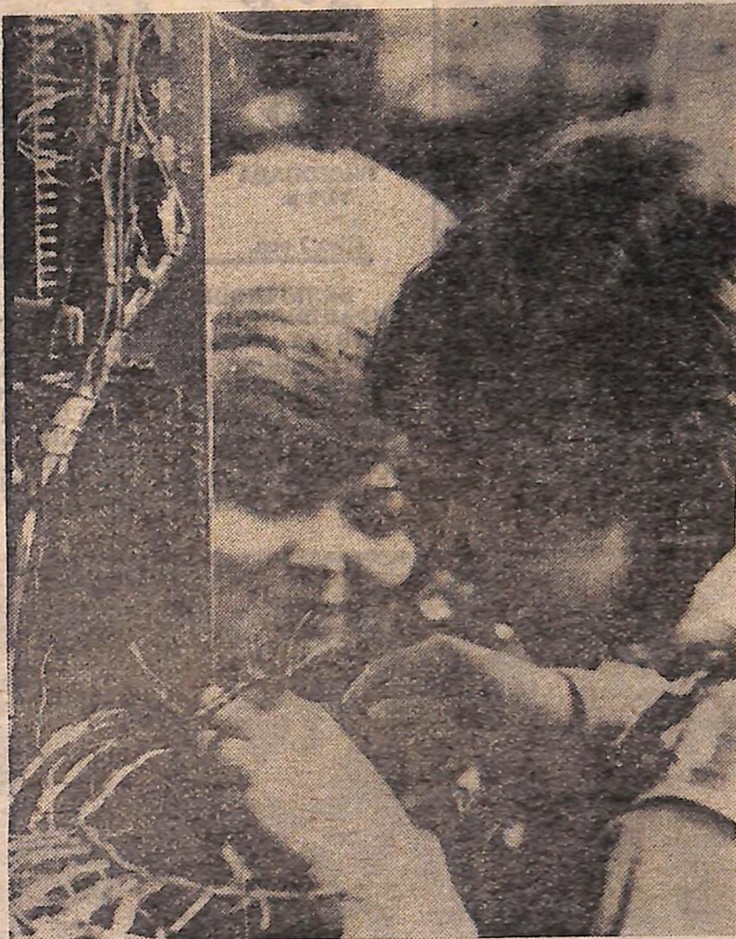
Нещодавно на своїх комсомольських зборах комсомольці і молодь колгоспу «Зоря» Онуфріївського району знову обрали своїм ватажком Василя Бугенка.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

спецкор. «Молодого комунара».

Онуфріївський район.

● Твій ровесник за рубежом

НІМЕЦЬКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕСПУБЛІКА

Понад 200 членів колективу комбінату по виробництву апаратури зв'язку в Арнштадті (округ Ерфурт) взяли на себе підвищені зобов'язання на честь 50-річчя утворення СРСР. Наприклад, бригада «Ева Каллай», якою керує передовик виробництва Хейке Клайнштойбер, зобов'язалася виконувати норми на 102 проценти.

На фот.: Хейке КЛАЙНШТОЙБЕР (ліворуч) і механік Сабіна ЗАУЕР монтуєть проводку автоматичної телефонної станції.

Фото ЦБ — АНН.

ОБІЦЯНКА ГАННИ МАКСИМЕНКО

● ШЕ ОДИН ВИПУСК

Радісні, хвилюючі хвилини переживають 116 випускників Кіровоградського технікуму радянської торгівлі. Ще недовго в аудиторіях вони слухали лекції викладачів, проходили виробничу практику. А тепер в їхніх руках дипломи та призначення на роботу в торговельні мережі області, України і братніх республік — технологами і товарознавцями, продавцями і поварами.

З нагоди цієї радісної події відбулися урочисті збори. Випускників тепло привітали директор технікуму А. І. Настовський, заступник директора міськхарнотеру № 2 П. П. Здебський, директор фірми «Мобіл» В. А. Запорожченко, секретар Кіровоградського МК ЛКСМУ Л. Пляніченко, класні керівники, учні. Всі вони побажали молодим працівникам торгівлі успіхів в майбутній роботі. Вивучаті урочистостей випускники Рая Коломієць, Лариса Юрчишина, Люда Верламова, Ганна Максименко щиро подякували викладачам за їх турботу, за їх труд.

Наприкінці зборів була прийнята урочиста обіцянка випускників.

Г. ПОЙЧЕНКО.

викладач технікуму радянської торгівлі.

М. Кіровоград.

І СПАНСЬКА молодь надала франкістським властям все більше клопотів і тривог. 33 роки минуло відтоді, як солдати Франко пройшли по вищербленій брукувці полоненого, але героїчного Мадрида, що не впав на коліна. І всі ці роки, насичені кроком людських долей, молодь була предметом уваги властей, її ідеологічний обробці віддавалось багато сил і коштів.

Але франкістам так і не вдалося вижати молоді такою, як того хотілося: слухняною режиму та церковному статуту. Молоді робітники йдуть в перших

„Слухняному режиму“ —

ні!

лавах страйкової боротьби. Разом зі своїми старшими братами вони борються за поліпшення умов життя, за підвищення заробітної плати, за демократичні і громадянські права. Іспанські університети, згідно твердження самих властей, перетворились у розсадник постійних хвилювань і крамол.

Нещодавно в столичному університеті відбулися сутички між студентами і поліцією. 21-річний Хуен Медізіпіль одержав у спину дві кулі. Десять його друзів були поранені, побиті й арештовані.

Але карцери й поліцейські кийки не можуть зломити волю молоді. Вона вимагає виведення з університету поліції, яка була направлена в них згідно розпорядження властей ще в 1969 році. Вони добиваються права на створення студентських асамблеї, проведення зборів і мітингів. Не згідна з косною та рутинною, що панують в убогих закладах, юність Іспанії критикує застарілу систему середньої й вищої освіти, вимагає перегляду навчальних програм таким чином, щоб вони забезпечили підготовку спеціалістів на сучасному рівні і перетворення університетів в доступні для всіх верств іспанського населення навчальні заклади.

У відповідь власті посилюють репресії, загрожують виключенням з університетів, каторжними роботами на рудниках, відправленням у штрафні «батальйони смерті» в Іспанську Сахару. Одним з останніх заходів, спрямованих на придушення хвилювань в університетах, був прийнятий декрет, який дає міністерству освіти безмежне право контролювати життя у вищих навчальних закладах. Декрет передбачає, зокрема, звільнення неблагонадійних викладачів і виключення студентів за їх політичні переконання. Вважають, що ближчими днями права викладачів будуть позбавлені на менше двохсот викладачів.

ЛУІС СЕРРАНО.
(ТАРС).

ПРО НУДЬГУ І РОМАНТИКУ

НЕ ЗНАЮ, чому він вибрав саме цей столик. Можливо, тому, що столик стоїв трохи осторонь від решти і туди не докочувався гамір переповненої зали робітничої ідеальності. Тут і я розсміявся тарілки, сія напроти дядечка, який нудьгував на одинці з цупким шніцелом та пляшкою лимонаду.

— Може, налити? — запропонував галасошний сусід. — Та ні, не вода, — інтригує посміхнувшись він.

Це пояснення було зайвим. Про те, що в пляшці під лимонадом знаходився найліпший мінерал, красномовно свідчили пахощі від його дихання. Він, ніби вибачаючись, сказав:

— Шість цілого дня не гріх і погрітись.

Мабуть, моему випадковому спірозмовнику ця репліка не дуже сподобалась, бо, відсунувши вбік тарілку з паруючою стравою, той приступив до справжньої звишувальної промови. Із погодою тут, в Побузькому, не гаразд, і годувати недобрі, і головне, умови житлові погані.

Правду кажучи, слухав його не уважно. Але, коли мова зашла про те, що після роботи в дощовий день ніде обсушитись, я щиро заспівчував, бо напередодні і сам намерз в кімнаті для приїжджених. Підбадьорений співчуттям, а також певною дозрою сорокаградусного лимонаду, він категорично заявив, що в недалекому майбутньому наживас п'ятами з Побузького.

Рішення його все ж примушує задуматись. Для того, щоб будівельники заводу дисципліновано одного, зня паче прибулого за «своєм карбованцем», не кранесо значного збитку. Молоді люди, що приїжджали за комсомольськими путівками, ударило трудяться на будівництві і досить стійко несуть нестерпимість. Але, крім них, тут працює чимало ро-

бітників і спеціалістів субінарних організацій з інших міст.

Одного разу довелось зустрітись із групою запарожців. Працюють вони непогано, графік монтажних робіт виконують сумлінно. Докороти їм нічого.

В претензії самі хлопці. Вони скаржились на погані житлові умови, а також на нудьгу в селищі. Як із сумом констатували один із них, розважатись змушені їздити до Первомайська. Немає потреби доводити, що подібний настрій робочого зазв'язтя не створить. Проте, думається, що і заходиться гнівним фейлетоном нічого. Судить самі. Побузьке — селище молоде. Виникло серед степу разом з заводом. Але, не заважаючи на те, тут давно працює дитсадок, середня школа, будинок культури, кілька магазинів, комбінат побутового обслуговування. Словом, створено найнеобхідніший комплекс умов для життя і роботи людей. І, до речі, комплекс цей розширюється. В дні передпосівкового періоду із ринштунів будівництва гуртожитку не було знято будівельників. Це дозволило заселити оселю десятками сімей, що приїхали на запрошення заводу. Згодяться і інші споруди.

ЩОДО розваг, то їх, мабуть, не менше, ніж аніж в будь-якому районному центрі області. Скоріш навіть жителі Голозанивська можуть позаздрити побуванню в можливості цікаво провести дозвілля. Куди, як не в Побузьке, їздять лектори, поети, артисти? Та й кінофіліями тут демонструються майже щодня.

Важко сперечатись, культурних закладів у Побузькому значно менше, аніж в сусідньому Первомайську чи, тим більше, в Запоріжжі. Але ж це — новобудова! Все не буде поперету. В тому ані на йоту не сумніваються «критичні» побуванці. Зараз же вимагати столичних зручностей просто зарано.

То що ж, запитують читачі, звинуватимо неса-

доволених і поставимо крапку? Запчайно, ні, хоч і бурчучим слід нагадати, що не лише Дніпрогес і Комсомольськ-на-Амурі починались із скалки та мокрого хліба. Перші будівельники Братська і КамАЗу теж розбивали намети.

Але Побузьке ніяк не назовеш наметним містечком. Тут вже давно прокладено асфальтовані вулиці, водопровід, опалення і каналізацію, і закінками до романтики не виправдати недовгої служби експлуатації заводу, котра пізно розпочала ремонт опалювальних систем гуртожитків. Але про те — окрема розмова. Цього разу хочеться все ж звернутись до романтики.

Мабуть, вона — необхідна риса життя кожної молодої людини. Тим більше, будівельника. Але ж романтика — це не лише рожеві ранки над тайгою та гітара, на якій грає Марчук. В першу чергу — це свідоме зневаження незручностей, навіть труднощів.

Та адресувати це варто не стільки «незадоволенням», скільки комітету комсомолу будови. «Ба, — можуть заперечити в комітеті комсомолу, — сюди щодня приїжджають десятки, спробуйте зустрітись з кожним і поговорити, дізнатись, що в кого на душі. Інших справ теж багато».

Добре, коли людина знає, що її чекає на новому місці. Вона їде туди, готова до труднощів (ні, повторюю, тут не такі вже й неперепорні). А там будова захоплює, чарує своїми розмахом і стрімким ритмом, каліе на нові, справді комсомольські літа. Так сталося і з дітьми з третього будівельного управління комбінату «Кіровоградважбуд», про яких «Молодий комунар» уже писав. Тоді вони скаржились, що їх погано забезпечують роботою, на різноманітні незручності. А нещодавно довелось знову зустрітись із однією з них, Евдокією Григорівною.

Вона радісно повідомила, що робота є, хоч і не зовсім за фахом, але своя, і що поспішають її закінчити, аби швидше поїхати на КамАЗ. КамАЗ, до речі, ще необхідніший, аніж Побузьке. І тому хочеться побажати: комсомольської романтики вам, дітчата!

М. БІДЕНКО.
спецкор. «Молодого комунара».

ВИРИШАЛЬНА рива в творчому портреті видатного радянського кінорежисера Григорія Козинцева (народився 1905 року) — це цільність художньої натури, різноманітно наділеної природою. Літератор, художник, теоретик, рідкісний ерудит — багато талантів Козинцева органічно злилися в професії кінорежисера. Його шлях до Шекспіра, до фільму «Гамлет» і «Король Лір», лежав через кіноагітки та ексцентричні стрічки, через твори Гоґоля на сцені і на екрані, через революційну романтику трилогії про Максима та повний південного темпераменту фільм «Дон-Кіхот» по Сервантесу. Це був довгий шлях: майже піввіку віділяють перші фільми Козинцева від «Короля Ліра».

УРОКИ ФЕКС

Козинцев починав не як ботанік-познавець. Він відчував у собі талант організатора, такий необхідний в колективному мистецтві кіно. І він знав, що мистецтво, одночасно охоплюючи групу талановитих людей, котрі мали настільки працювати в кіно з новою віддачею, як і він сам.

1921 рік. Дата народження ФЕКС або фабрики ексцентричного театру, створеного Григорієм Козинцевим разом з Леонідом Траубергом і Сергієм Ютєвичем. Театр ФЕКС виходив з тієї точки зору, що кіно потребує в першу чергу нової техніки, акторського виконання, маючи на увазі жанрову різноманітність фільмів. Як експеримент, молодим акторам пропонувалися однакові по темі сценарії для імпровізації в різних жанрах. Це привало акторів до спостережливості, активного самостійного мислення, винахідливості.

Експеримент в ранніх фільмах Козинцева сходився з серйозним підходом до моральної проблеми часу. Звертаючись до різних періодів історії, режисер не втрачав почуття сучасності. В період ФЕКС Козинцев звертався до Гоґоля — до його «Шинелі» і ставив однойменний фільм (1926). Він знімає кінострічку про один з епізодів повстання декабристів «СВД» (1927). Події Паризької Комуністичної партії на екрані в стрічці «Новий Вавилон» (1929).

МАКСИМ — НОВИЙ ГЕРОЙ КІНО

1935 року на екрані країни вийшов фільм Козинцева і Трауберга «Юність Максима», потім — «Повстання Максима» (1937) і «Вибірська сторона» (1939). Разом вони склали кінотрилогію про Максима, робочого хлопця, який став революціонером і міністром першої в світі робітничої держави. Трилогія ця вийшла у фонд рад-

ЦЕЙ ДОВГИЙ ШЛЯХ
ДО ШЕКСПІРА

янської кінокаси. І зараз ще має неабияку популярність у глядачів.

Високий демократизм і невіддільність форми органічно поєднуються в трилогії з романтикою боротьби за нове життя. Історія Максима, блискуче збігнута Борисом Чирковим, постає на екрані як історія боротьби і перемоги пролетаріату.

Революційний пафос трилогії про Максима був результатом глибокої природної потреби художників передати час, в якому вони живуть, і себе через цей час. Свій талант і досвід Козинцев і Трауберг підпорядкували єдиній меті: показати людину нового суспільства — людину-борця і людину-творця. Автор трилогії добився свого: у світовій кінематографії уявив новий герой — Максим.

Приблизно в цей час почав створюватися зйомочний колектив, який Козинцев очолює на довгі роки. Ного можна повною мірою назвати ансамблем єдиномудців. Крайні роботи Козинцева знімав видатний радянський оператор Андрій Москвін. Після смерті Москвіна — його пайталановитий учень Іоанн Гришук. Музику до багатьох фільмів Козинцева писав Дмитро Шостакович; художник — унікальний майстер Євген Енші. Козинцев привертая увагу найкращих артистів радянського кіно. Після Бориса Чиркова в трилогії про Максима він знімає Миколу Черкасова в ролі Дон-Кіхота, Інокентія Смокту-

новського — в «Гамлеті», Юрія Явста — в «Королі Лірі».

РОСІЙСЬКИЙ «ГАМЛЕТ»
МАНДРУЄ ПО СВІТУ

Роботи над фільмом «Гамлет» (1964) передували вихід у світ книжки «Наш сучасник Вільям Шекспір», в самій назві якої підкреслене відношення Козинцева до геніального драматурга.

Природно, інтерес до нової роботи режисера був величезним, і в

той же час багатьох зацікавило, чому вибраний саме Шекспір, саме «Гамлет»?

І Козинцев відповідав:

«Мені не хотілося б обмежитися загальновідомими словами про цінність класичного мистецтва, про необхідність оволодіти культурою. Все це, зрозуміло, повною мірою відноситься до Шекспіра. Однак, говорячи про «Гамлета», сказати лише це — ще дуже мало. Настав час, коли з особливою певністю відкривається зміст і сила шекспірівської поезії. Відкривається не тільки тому, що наука зробила крок далеко вперед і тепер ми знаємо про епоху Шекспіра, його театр значно більше, ніж знали наші попередники. Ні, якою б не була великою роль дослідників-шекспірознавців, інше більш суттєве: сьогодні ми знаємо про життя, про боротьбу в ній гуманності і жорстокості, про правду й брехню значно більше наших попередників».

Скільки було спектаклів і фільмів, зроблених по шекспірівській трагедії, стільки було й Гамлетів. Ного робили клоуном і дурнем хворим, хитромудрим царедворцем і ледве не хіппі, плакальником по людству і дурнем. Всім було цікаво, яким буде Гамлет Смоктуновського і Козинцева.

І ось «Гамлет» на екранах. Гамлет-бунтівник. Гамлет-нахвистник. Гамлет, котрий протестує проти несправедливості і брехні оточую-

чого суспільства. Гамлет гине, але не змиряється. Гамлет режисерської роботи була настільки очевидною, що глядачі в СРСР віддали пальну перемогу «Гамлету», як кращій стрічці року. Постановнику Григорію Козинцеву і актору Інокентію Смоктуновському була вручена Ленінська премія 1965 року.

«Російський Гамлет мандрує по світу», — писали заголовками газети. Фільм був показаний у багатьох країнах і особливий успіх мав на батьківщині Шекспіра — в Англії.

«Це найрозумніша і, безумовно, найсучасніша інтерпретація Шекспіра на екрані» — писала «Таймс».

ВЕЛИЧ ЛІРА

Минає три роки, і Козинцев подає на «Ленфільм» сценарій двохсерійного фільму. На титульній сторінці назва — «Король Лір». Мововолі Козинцева «кадає» виклик деяким історикам мистецтва, котрі не без підстав вважають, що для постановки кількох шекспірівських трагедій на екрані одного життя мало.

Одночасно з Козинцевим до скрапінзації «Короля Ліра» приступив англійський режисер Пітер Брук. Як розповідає Козинцев, протягом усього цього часу вони з Бруком постійно листувалися і мали можливість переконатися в тому, що задум їх стрічок зовсім різний і знімались вони по-різному. Брук переніс дію трагедії на берег Шинічного моря і країну Ліра перетворив в мале сільське королівство. «Задум був цікавий, як і все, що робить цей режисер, якого я високо ціную і люблю», — підкреслює Козинцев. — Але мене захоплювало в «Королі Лірі» ін-

ше, зокрема, брехлива маска цинізму, а під нею дикість.

Кадр за кадром виростає фільм «Король Лір» — монументальний і разом з тим тендітний твір сучасного кіно. Радянський режисер поставив не чергову трагедію про абсурд людського існування, як нерідко витлумачують Ліра на Заході, а кінематографічну сагу про велику Надію, про справжню людинність.

І знову успіх. На Першому Міжнародному фестивалі в Тегерані (1972) «Король Лір» приніс Григорію Козинцеву призу, а чудовому творчому образу Ліра — Юрію Явсту — спеціальну премію за краще виконання чоловічої ролі.

Вантаж відомості і визнання Інокентію Смоктуновському обтяжувати художника, в чомусь притупляв сумнівні напередодні чергової роботи, привчав апелювати до досвіду попередніх удач. Таке трапляється, але не з Козинцевим.

«Коли мене запрошують працювати з молодими режисерами, — розповідає Григорій Козинцев, — і говорять: «Передайте, будь ласка, ваш досвід», я почувую себе ніяково. Чи не правильніше сказати: «Поділіться, будь ласка, сумнівами». Починаючи нову роботу, відчуваєш недостатність того, що знаєш, відчуєш, потребу працювати по-іншому. Ось чому в моєму житті відбувалося чергування — сторінки переходили в кадри, а кадри у записи...»

Нині Козинцев нічого не знімає. І невідомо, що він буде знімати. Але він не відпочиває. Пише книгу. Кожен день наполегливо працює, роздумує про минуле, майбутнє. А шанувальники його таланту — в чеканні нового фільму.

Олександр МАРЯМОВ,

Клавдія БАШЛИКОВА

З НОВИХ ПОЕЗІЙ

МАМИНІ ДОЛОНІ

Сунулося сонце за лісовий обрій,
Моя лещені стигло тужавий сніг,
А зі степу тиного синій ворон брів,
Несучи маятам у дарунок сніг.
Палли теплим медом яблукові врони
І горнувся любисток до рожевих шиб.
На столі лежали мамині долоні
Наче килим мудрі про насущний кліб.

СИНЬООКА
МУДРІСТЬ

Козить донечка по кімнаті,
Синьоока моя мудрість.
Починає мене питати:
«А що зайниц їсть?»

І чого то вітер віє
Над тополлями понад хатою?
І дмується, і рає,
Що про все це я вже знаю.

«Мамо, мамо, сюди мерщій!
(Держить донечка фотокартку)
А чому це дідусь молодий
Від мого татка?»

(Тридцять років фотокартці,
На ній воїн з орденом).
Заховай, життя, зайнятий ці!
Бо від них плачуть мамі.

Вшоз дощ квітневий, вшоз...
І зморщечки з-під очей
Зітер.
І здивувався:
«Яка ж ти молода
Тепер!...»

І я прийняла усміхнена додому,
А ти
Вже спати ліг.
Стою і жлу
Очей твоїх.

СПОГАД

Зустріла
Вперше я зворботу:
Ми з подругою
Йшли до школи.
І гуляли татусь,
Подав тепленькі боти,
Щоб ноги
Від роси не заходили.

Тоді підніс її,
Повище шапки,
І довго цілував
У щічки свіжі...

Від щастя
Відлітали теплі скачки
Я холоди —
На моєму босоніжі.

ДВІ КРАПЛИНИ

Люлі-люленьки,
Плаває колючка
Поміж віт.
Голубить.
Ой, голубить вісеньки
Білий дніт.

Вишневий цвіт.
На квітці кожній
По росинці, —
Заснеш,
Заснеш ліба?..
В колючці.

З-під руських вій,
Смиються
Дві краплинки
Неба.

Назриваю лепехи,
Зеленої м'яти...
Йдуть чорняві жінки
У сусідські хати.
Сватають Марину.
Сватають Ганусю.
А я стану біля тину,
Стану, зажурюся.
Маю білі рушники,
Хмелем погатовані,
Оксантові хустки,
Квітами мальовані.

Маю пісню-горлицю,
Запахтують вишні,
Квітами пригорнутьесь
До моєї пісні.
Назриваю лепехи,
Зеленої м'яти...
Чи не прийдуть жінки
До моєї хати?

Петрівський район.

Ім
продовжувати
традицію

● СЛУЖБУ НЕСУТЬ СИНИ

Нині, коли в армію приходить нове покоління, редакція отримує листи з військових частин, в яких розповідається про тих, кого незабаром змінять молоді воїни. Перші слова похвали адресуються комсомольським активістам військових підрозділів.

З Харкова нам пише політпрацівник Володимир Гриценко. Його розповідь про нашого земляка Олексія Тацієнка. Він — інструктор по комсомольській роботі, нагороджений грамотами ЦК ВЛКСМ та ЦК ЛКСМУ.

З Київського округу в редакцію написав секретар комсомольської організації інженерно-авіаційного училища А. Линников. «Ваш земляк, кіровоградський Станіслав Маслюк, з перших днів навчання став прикладом для інших. Семестр він закінчив на «відмінно». Станіслава серед тих, хто вміє організувати хороший тематичний вечір, провести політінформацію. Він перший складав нормативи комплексу ГПО. Курсанти обрали його членом комсомольського бюро класного відділення. До 50-річчя утворення СРСР С. Маслюк дав слово знову бути в числі відмінників навчання, значкистом першого ступеня. В училищі всі

Така ж відмінна характеристика і в роботі заводу радіоприладів В. Міхеєва, техника із заводу «Червона зірка» Миколи Матєєва, інженер оліїжиркомбінату Миколи Доліняка, будівельника Юрія Бабія, Микола Доліняк перед призовом в армію став членом КПРС, він — агітатор, фізкультурний активіст...»

Отже, в армію йде гідне покоління. І кожен горді з того, що служитимуть в тієї частині, яка визволяла наш край від ворога. Тож і обличчя в них була переконлива:

— Ми виконаємо ваш наказ і свій священний обов'язок...
М. Кіровоград

І. СКРИННИК.

„ВОНІ — НАШ АКТИВ...“

переконані: Станіслав стане хорошим офіцером Радянської Армії...»

Листи, листи... Армійські комсомольські активісти ставлять з приклад для інших наших земляків. А на завтра — сьогоднішні призовники з Кіровоградщини теж стануть солдатами. І віриться, що й про них напишуть слова похвали за зразкову службу.

На знімках: О. Тацієнко, С. Маслюк.

На Київській кіностудії художніх фільмів імені О. П. Довженка йдуть зйомки п'ятисерійного кольорового телефільму «Як гартувалася сталь». Це — картина про молоді двадцятих років. Автор сценарію — Олександр Алов і Володимир Наумов. Ставить фільм лауреат республіканської комсомольської премії імені М. Островського режисер Микола Машенко.

На фото: кадр з фільму: в ролі Павла Корчагіна артист Херківського ТЮГу Володимир Кошкін.

Фото Ю. МОСЕНЖНИКА.

ПРИРОДА І ТИ

ПЕТРО Володимирович Кришечин — бригадир Кіровоградського ремонтно-будівельного управління № 2, котрий проживає в Березині, — дізнався, що біля розсадника бачили лося, і поспішив туди, прихвативши з собою води і дещо поїсти. Мисливць і пристрасний любитель природи, він, щоб там не було, хотів своїми очима подивитися на рідкісну в наших краях тварину.

Петро Володимирович йшов у ті місця, де більше всього можна було зустріти лося. Ходив-ходив, втомився, зупинився, щоб відпочити і перепоїтити.

Видивши трохи води з фляги, напився. Рушив знову. Оглянувся, а позаду — високогірні, з міцними грудьми звір. Зупинився, лизнув траву на тому місці, де мисливць залив воду, підняв могучу голову і втиснувся на людину.

БАЖАННИЙ ГІСТЬ

— Васю! Ва-а-а! — з хвилюванням покликав Петро Володимирович звіра.

Лось, трохи подумавши, обережно почав наближатися до людини. Певно, з людьми у нього вже давно склалися дружні відносини.

Мисливць простягнув до свого нового знайомого руку. Той невдоволено ширхнув, різко хитнув головою, відскочив і швидко пішов геть. Мабуть, не все, що прийнято у людей, годиться у спілкуванні з дикими тваринами.

«Пити, бідолашний, дуже захотів, — подумав Петро Володимирович, — бо лизав мокру траву». Наступного дня він прихилив відро води, хліба і пішов на місце зустрічі з сохатим. І побачення знову відбулось. Лось довірливо прийняв гостинці від людини.

Всю цю історію я почує від мисливствознавця О. Я. Дудника і поспішив у Березинку. Петра Володимировича вдома не застав.

— Запізнився. Немає вже лося, — засмутив мене В. В. Доминський, що очолює березинських мисливців. — Почалися роботи в розсаднику, та й на полях було немало техніки. Гомін... Мабуть, злякався звір. А, можливо, йому набридла самотність.

Петра Володимировича я таки дочекався. Довго сидів у нього, слухав захоплюючу розповідь про життя і звички зайців, лисеня, козуля, про шпаків, що живуть в шпаківні на його дворі, і не бажав відлітати на зиму. Жодного слова я не почув про мисливські трофеї, про здобич.

Тепер часто виходить Петро Володимирович в поле. Сумує. Надіється, що знову зустріне свого четвертого знайомого.

М. НОЖНОВ,

м. Кіровоград.

Любові ПОЛЯКОВИ та Миколі ТОПЧІЮ. Натії АНІСКО та Борисю ПЕТРИЧЕНКУ. Тетяні РОМАНЕНКО та Олесю СУШКОВУ, Людмилі УСІНОВІ

та Миколі КОВАЛЮ, Світлані ЛЕБЕДЕНКО та Миколі СТАТОВСЬКОМУ, Людмилі ГРИШАКІНІ та Віктору ВОЛОШИНУ. Тетяні БЕЗУГЛІНІ та Віталію МЕДВЕДЕНКУ, Валентині ОДУД та Олександрі КУЗЬМІНУ. Людмилі БУРЛАЧЕНКО та Жоржу РІДЕНКУ, які сьогодні реєструють свій шлюб у Кіровоградському бюро ЗАГС.

ГПО НА МАРШІ

Як тільки стартував новий фізкультурний комплекс ГПО, голова Гайворонського районного комітету по фізкультурі і спорту Микола Рябокуча розповів на сторінках «Молодого комунара» про перші кроки фізкультурних та комсомольських активістів в підготовці майбутніх значківців. То, перш за все, була розмова про те, як налагоджується пропаганда комплексу серед молоді. І ось уже минуло дев'ять місяців з тих пір, як почався новий марш ГПО. Ось що розповідає М. Рябокуча про даліше сходження фізкультурників району.

ПЕРШ ЗА ВСЕ — ПОШУК

ЗНАЧКІВЦІ ВЕДУТЬ МАЙСТРИ.

НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ — БУДІВНИЦТВО НОВИХ СПОРУД, КОНТРОЛЬ ЗА ЕКСПЛУАТАЦІЄЮ НАВЯННІХ.

КЛИЧУТЬ ЗИМОВІ СТАРТИ

МІЙ ПОНІНІ вважаємо одним з основних — завдання по пропаганді фізкультури і спорту, нормативів та вимог комплексу серед трудівників міста і села, і в першу чергу — серед молоді. В цій справі вже мають певний досвід голова методоб'єднання вчителів фізкультури шкіл району В. Кабанець, вчитель Гайворонської СШ № 5 В. Дятленко, інструктор по спорту Гайворонської дистанції колії Одесько-Кишинівської залізниці майстер спорту А. Павлов. Останній, наприклад, своїм власним прикладом кличе юнаків і дівчат до нових стартів. А ще влаштовує вечори спортивної слави, зустрічі з кращими спортсменами міста, лекції про розвиток фізичної культури в нашій країні. Так діють і інші активісти.

Нині до послуг молоді у нас вже в чотирнадцять спортивних залів, сорок сім комплексних майданчиків, двадцять два стадіони. В чотирьох школах, які будуються, теж будуть типові спортивні зали. В дії — п'ять тирів. Це, звичайно, недостатньо, щоб фізкультурою і спортом тут займалися більше десяти тисяч юнаків і дівчат, які згуртовані в колективах фізкультури. В селах Червоному, Мошеному, Хашуватому, Гаушній, наприклад, й нині нема навіть примітивних тирів. І це гальмує розвиток стрільничого спорту, утруднює організацію складання заліків з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою нового комплексу. Ніяк ми не можемо розв'язати проблему реконструкції стадіону в самому Гайвороні, і все ж намагаємось налагодити роботу так, щоб хоч наявні споруди використовувалися сповна. Влаштовуємо рейди, перевіряємо, як у вихідні дні завантажені спортивні зали і майданчики.

І тому у складанні заліків з комплексу ГПО вже взяли участь більше двох тисяч юнаків і дівчат. Особливо масовими були старти, коли приймалися нормативи з плавання, легкої атлетики. У кожному селі, в кожній школі ми організували кроси, агітпробіги, відбулися спортивні змагання на призи районної газети «Вогні комунізму», райкому комсомолу. Молодь поновила наші перші «золоті» значківці — слюсар локомотивного депо Сергій Трофімов, машинист тепловоза Лев Кукушкін, вчителька Хашуватської СШ Неллі Бігун.

Комсомольський екзаме́н з фізичної та військово-технічної підготовки сприяв і тому, що нині в колективах фізкультури значно зросла майстерність сотень спортсменів. Тепер у нас 7 майстрів

спорту, 27 першорозрядників, нормативні масових спортивних розрядів виконали близько 2800 юнаків і дівчат.

В зимовий сезон, звичайно, найперша турбота знову ж таки про спортивні бази. Вже нині ми готові залити десять — п'ятнадцять катків, діятиме пункт прокату спортивного інвентаря, закуплено лижі, ковзани. З настанням зимових днів влаштуємо комсомольсько-профспілковий лижний крос, хочемо провести показові виступи фігуристів на льоду, розробляємо також графік змагань юних спортсменів на приз «Золота шайба».

Разом з комсомольськими активістами проаналізували стан справ в комсомольських організаціях колгоспів, підприємств, шкіл. Під контролем ті колективи, де відсутні типові спортивні споруди. І тут більше спортивних змагань доведеться проводити на своєму повітрі. Згуртувавши молоді, постарасьмо своїми руками обладнати ще кілька тирів, майданчиків для хокейстів.

З метою ширшого залучення молоді до занять фізкультурою і спортом, ще і ще раз переглядаємо графіки змагань. І вже після корективів ми визначили, що будуть у нас дитячі хокейні турніри, практикуватимуться дні лижника, активізується відпочинок юнаків і дівчат на катках, санних трасах, відбудуться естафети.

Гайворонський район.

ФУТБОЛ

ЧЕМПІОНАТ ЗАВЕРШЕНИЙ

У вівторок в Києві матчем між київським і горішнім чемпіонами країни з футболу закінчився XXXIV чемпіонат СРСР. Перед цим зустріччю не можна було відповісти, хто стане срібним призером, а хто завоює бронзові медалі. Сотні уболівальників вже вітали «Зорю», яка прийняла чемпіонську естафету. А от київські динамівці могли розраховувати на срібло, якщо матч закінчиться хоча б нічиєю. І сподівання багатьох спортивних провідців виправдалися.

Ця цікава і безкомпромісна боротьба принесла любителям футболу чимало вражень, і рахунок теж втішний — 3:3.

Таким чином підсумкова турнірна таблиця одкривається так: воронішгородська «Зоря», київське «Динамо», тбіліське «Динамо». Далі — «Арат», ЦСКА, «Дніпро», «Зеніт», «Динамо» (М), «Торпедо», «Динамо» (М), «Спартак», СКА (Р-Д), «Кайрат». А «Локомотив» і «Нефть», які зайняли останні місця, покинуть вищу лігу. Їх замінить донецький «Шахтар» і «Пахтакор».

Слова М. Пляцковського

Музика М. Фрадкіна

Увезу тебе я в тундру,
увезу к седым снегам,
Белой шкурою медвежьей
брошу их к твоим ногам.
По хрустящему морозу
попешим на край земли —
И среди сугробов динных
затеряемся вдаль.

ПРИПЕВ:

Мы подем, мы почимся
на оленях утром ранним —
И отчаянно ворвемся
прямо в снежную зарию.
Ты знаешь, что напрасно
называют север «крайним»,
Ты увидишь: он — бескрайний,
Я тебе его дарю.

Увезу тебя я в тундру,
увезу тебя одну,
Ярким Северным сияньем
твои плечи оберну.
Звездный иней загорится
на ресницах серебром,
Сколько хочешь самоцветов
мы с тобой соберем.

ПРИПЕВ:

Увезу тебя я в тундру —
И тогда поймешь ты вдруг,
Почему к себе так манит,
так зовет Полярный круг.
Ничего, что здесь метели,
не беда, что холода,
Если ты полюбишь Север,
не разлюбишь никогда!

ПРИПЕВ:

УВАЗІ ЛІТСТУДІЙЦІВ «СІВАЧА»

Завтра о 14-й годині в приміщенні редакції «Молодий комунар» відбудеться чергове заняття молодіжної літстудії «Сіва-чач».

НА ЧИСЛЕННІ ЗАМОВ-
ЛЕННЯ НАШИХ ЧИТАЧІВ
ДРУКУЄМО ПІСНЮ «УВЕ-
ЗУ ТЕБЯ Я В ТУНДРУ».

У Шіралі наймолодша дружина

157-річний горець з Азербайджану Шіралі Міслімов тепер найстаріша людина на землі. Про це повідомив кореспондент ТАРС голова науково-медичного товариства геронтологів і геріатрів Дагестану Р. Алікішев. Учений побував у селі Шіраву, де на висоті близько двох тисяч метрів над рівнем моря живе патріарх Шіралі Міслімов. Він став трьохсотим людиною міжсто і більше років, обстеженою Алікішевим, автором двохсот наукових робіт в проблем доживання.

Алікішев вважає, що Міслімов справляє хороше враження, незважаючи на перенесені недавно запалення легенів.

Найстаріший житель планети бадьорий, рухливий, відновив регулярні прогулянки в гори.

До медичної картотеки доджити дані іспого обстеження: «Серце — легені — в нормі, пульс — 76 ударів на хвилину, ритмічний, доброго наповнення». Артеріальний тиск у Міслімова виявився таким самим, як і в його 25-річного сина Ельхана.

Учений підкреслює працьовитість Міслімова, яку він зберігає і по цей день. Старенький виявляє великий інтерес до життя: стежить за подіями, які відбуваються у світі, дивиться телевізійні передачі, слухає радіо, любить музику.

Рамазан Алікішев знайшов задовільним здоров'я 105-річної дружини старця — Хатун-ханум.

«На добраніч, діти!». (К). 20.45 — Шаховий випуск тележурналу «Старт». (К). 21.15 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 21.45 — Кінофестиваль, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Здрастуй, не я». Перша серія. (К). 22.25 — Кольорове телебачення. «Сілава Носин Кобзон». (К).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.